

Mariusz Jeleń - zwycięzca

“Pod dębem”

Przysiądę pod dębem konarem
na ławce okrytej cieniem.
Kontaktem otulę istnienie,
wchłaniając każdą ciszy minutę.
Nasącze spojrzenie bezmiarem,
widzianym pod nieba sklepieniem
i słysząc motyli westchnienie,
ujrzę róże kolorytem oplute.

Wyzbędę myśli obolałe,
niechaj ulecą w przestrzenie,
jak ptaki gniazdem stłoczone,
co latem pierzchają w dorosłość.
Pszczoły miodne z trudu pomdłałe
w gęstwinie zamkną brzęczenie.
Kłosa zboża wiatrem trącone,
cichaczem zaszumią pszenicą w senność.

Codziennym oczu zmierzeniem,
ławeczkę dotykiem wesprę.
Słowem drzewostan wychwałę,
barwą jesienną w negliż odziany.
I będą obrazy stęsknieniem,
gdy powieki ciemnością zepnę.
Letnią myślą serce rozpalę,
siedziskiem pod dębem liśćmi skalanym.

Paweł Szałankiewicz - wyróżnienie

“Bajka o dorosłości”

Akt I

Mówiłaś, że to przypadek. Że tylko przez chwilę
będziemy usypiać pieluchy i grać
na grzechotce do zębów. To miało być jak migotanie kotów
przelatujących przez salon, sypialnię, kuwetę, sen dziecka.

Uśmiechasz się, gdy to wspominam. Kiedy krążę
wspomnieniami wokół latarni bijąc skrzydełkami stóp
w okna rytmem tygodni, miesięcy, lat. Stwierdzasz, że brzmię jak mgnienie
kołysanki granej przez księżyc każdej nocy.

Akt II

Przysłuchuję się, jak rosną ci włosy,
kołdra i kości wspomnień. Jak przyciągasz się
z nocy w dzień zostawiając wszędzie echa
śmiechu, krzyku i płaczu przykryte coraz grubszą warstwą
kurzu, którego nikt nie chce zetrzeć.

Podchodzę do maskotek, sprawdzam czy wciąż oddychają
spokojnie, miarowo, ciągle ubogie w dorosłość. Przyglądam się
powiekom maszerującym przez zasiedmiogórolasy, gdzie szukają
smoków, księżniczek i rycerzy z bajek, o których opowiadasz
mamie, żeby mogła spokojnie zasnąć.

Akt III

Przychodzisz do mnie znienacka.
Cesarskim uśmiechem dajesz znać, że jesteś próbką
chaosu, na którą nie jestem gotowy. Rozrywasz głosem
dmuchańce, tańczysz z piaskiem na placu zabaw i budzisz wrzawę
w delikatnej tkance mojego miasta.

Podchodzisz do mnie, przytulasz się, sprawdzasz czy oddycham
spokojnie, miarowo i widzisz, że ciągle jestem ubogi
w twoją dorosłość. Łapiesz mnie za rękę i prowadzisz
w zasiedmiogórolasy opowiadając bajki tylko przez krótką chwilę.

Anna Wajda - wyróżnienie

“Szukam wytchnienia”

W chmurach bezpiecznie
kołyszą się myśli.

Błękit łagodnie rozchyła usta
czekając na twój następny ruch.

Gdzie jesteś Melpomeno, siostró nasza?
Gdzie swoim uwodzicielskim głosem
zaplatasz warkocze zakochanym,
a ręce łączysz w przyjaznym uścisku.

Pozwól mi złapać oddech,
gdy drogą wśród pachnących róż
swoje stopy kierujesz na wzgórze Parnasu.

Śpiewaczko miłosnych arii.
Czym, że byłby świat bez twoich zalotnych
kawałków.

„Usta milczą, dusza śpiewa, kochaj mnie
Usta milczą...”

Błękit przybrał kolor granatu.

Muzy zasnęły.

Jutro znowu wyruszą w barwnym orszaku Apollina.

Bartosz Marszałek - wyróżnienie

„Samotna księżniczka”

W pięknym królewskim pałacu bogaci królowie żyli,
I swoją jedyną córkę wielkim uczuciem darzyli.
Ale chociaż księżniczka w pięknym pałacu mieszkała,
To czuła się samotnie, bo żadnych przyjaciół nie miała.

W końcu mama to zauważyła:

„Co ci jest, księżniczko mała?”

Z troską córkę o to spytała.

„Nie jestem szczęśliwa w tym dużym pałacu,

Bo nie mam w nim żadnych przyjaciół.”

„Kochana córeczko, nie będziesz już sama,”

Tak jej odpowiedziała kochająca mama.

Księżniczce huczną imprezę wyprawiła

I dużo dzieci do pałacu zaprosiła.

Księżniczka cały dzień ładnie się uśmiechała,

Bo wreszcie wielu przyjaciół miała.

Czasem różne przypadki chodzą po ludziach,

Ale gdy rodzina jest razem, to wszystko w życiu się uda.

I tak niewiele do radości jest potrzeba,

Przecież księżniczka nie prosiła o gwiazdkę z nieba.

Czuła się samotnie w tym dużym pałacu,

Bo po prostu brakowało w nim przyjaciół.

Wnioski tutaj same się nasuwają,

Że nie tylko królewny problemy w życiu mają.

Coraz częściej smutek wśród ludzi gości,

Bo brak nam przyjaciół, nie zaś zamożności..

Zbigniew Wieszorek - wyróżnienie

“Torba pełna snów”

Czy można być w dzień Dyrektorem
a w nocy Poetą?
Z cieniem uśmiechu błakającym się
Wśród zarośli brody
Krystian idzie wprost w błękit
Drogą trochę pod górkę
Nie przeszkadza wrzawa z pobliskiej szkoły
Zatrzymuje go na chwilę motyl
który usiadł na jego
słynnej torbie
Przewieszanej przez ramię
Jest w niej wiedza tajemna
pomysły i sny
Czy starczy sił i życia?
Zatrzymuje się na chwilę
Ktoś podeptał na asfalcie różę
Przecież to żywy kwiat
Trzeba mu tylko kropli natchnienia.

Muzeum Miejskie
w Siemianowicach
Śląskich

Maksymilian Kochanek - wyróżnienie

“Obsesja”

Z ludźmi nie rozmawiam
By echo twego głosu wybrzmiewało nieprzerwanie
Otulony tobą, głuchy na świat
Uśmiech twój jak poranka pierwszy promień,
Który głaszcze mnie po licu
Oczu twych błękit jak nieba bezkres
A w bezkresie tym tylko więzienie
Ja, motyl, zbudzony ze snu samotnego
Niesiony na trwodze
Spętany przez pasje
Z marzeniem naiwnym – o drodze do wolności
Nieświadomy, że jedyną do niej drogą jest jej brak
A jednak lecę...
Lecę...
Bo bez ciebie piękno kolor traci
A słońce blade wschodzi
Więc żeglarzem zostanę,
Pływającym po oceanie życia
Ty, snem nieuchwytnym,
Latarnią na brzegu,
Szumem namiętności,
Oddechem nadziei, który biorę raz po raz
A bez niego na dno pójdę
W otchłani zatonej
Miłością uduszony

Muzeum Miejskie
w Siemianowicach
Śląskich

Zwycięskie wiersze - Konkurs Poetycki im. Krystiana Hadasza

Muzeum Miejskie
w Siemianowicach
Śląskich